

Karl May og Leif Knudsen, og nede paa Gaden sluttede Frants Møller og et Par andre Bekendte sig til dem. Stemningen var lidt trykket. Jørgen Berg erklærede, at „saadan noget havde man i Grunden godt af at overvære engang imellem“.

„Men hvor har du gjort af Susse?“ spurgte han Frants Møller, der forklarede, at hans Veninde var bleven daarlig af Luften i Salen og var taget hjem.

„Jeg syntes nok, jeg kunde se det paa hende,“ sagde Fru Maja. „Men der var jo heller ikke til at aande.“

„Det er vist snarere Cajus, der slaar igen!“ faldt Karl May ham i Talen paa sin brøsiges Maade.

„Hvad er der med Cajus?“ spurgte Jørgen Berg.

„Veed du det ikke? Han har i Nat hængt sig i Søndermarken. Det staar i alle Aftenbladene.“

„Herregud! Det skikkelige Fjols! Vi kunde nu ogsaa godt ha' gjort noget for ham. Jeg kendte ham kun saa lidt . . . men I andre!“

„Ja, lad os nu gaa hen i Lysesaksen,“ sagde Karl May. „Saa drikker vi hans Gravøl. Mere kan vi ikke gøre for ham nu!“ —

Paa samme Tid gik Jytte tilligemed Karsten From det lille Stykke Vej fra Odd Fellow-Palæet, hvor de begge havde overværet en Orkesterkoncert, til hendes Hjem i Dronningens Tværgade. Skønt de havde siddet langt fra hinanden, havde han straks opdaget hende, og da hun tog bort, stod han udenfor Indkørslen og ventede paa hende i Skyggen af en af Pillerne.

Hun havde forudset det og taget sit Parti. Da han nærmede sig med Hatten i Haanden og bad om Tilladelse til at ledsage hende til hendes Port, svarede hun frimodigt: „Værsgo’!“

Men næppe var de kommen over Gaden, før han i ubeheersket Tone spurgte hende, om det var sandt, hvad hendes Fætter havde sagt ham, at hun ikke vilde være sammen med ham mere; og da hun ikke straks svarede, gjorde han hende Bebrejdelser for den Kulde, hun viste ham, og for den ubillige Maade, hun bedømte ham paa, bare fordi han engang i taabeligt Overmod havde anholdt om hendes Haand. Hvad Folk behagede at mene om ham som Menneske og Kunstner, var ham i Almindelighed fuldkom-